

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

Γελοῦσαν τὰ τριαντάφυλλα, οἱ ἀνθοὶ μοσχοβολοῦσαν
Καὶ σὲ πουλιοῦ πουρπούλισμα μόνον ἐσειοῦντο οἱ κλάδοι,
Κ' ἡ ἀντηλιάδες στῆς δροσιᾶς τῆς στάλας ἐγλυστροῦσαν
Κι' ἀπὸ διαμάντι ὀλόσπαρτο μου ἐφάνη ἓνα λειβάδι.
Τρεμουλιαχταῖς στὰ μάτια μου ἐπαίζανε ἡ ἀχτίδες,
Παρέκει ἐμουρμουρόκλαιγε μιὰ βρούσι στὸ πλευρό μου,
'Εδὼ πὼς σ' εἶδα μοναχῆ, πὼς μοναχὸν με εἶδες
Μοῦ ἐφάνη στ' ὄνειρό μου.

Λὲς κι' ἀγγελοῦδας ἐμμορφιά σου ἔδινε ἡ γλωμίδα
Τὰ μάτια σου ἀναγάλλιαζαν στὴ λήμυρ καὶ στὴ χάρι
Σὰ στὸ νερὸ τὸ καθαρὸ τοῦ ἡλιοῦ ἡ ἀντιλιάδα
Κι' ἀπ' τὰ μαλλιά σου πέρναγε τὸ βάλσαμο νὰ πάρη
Χαροῦμενο, ἀνεμπόδιστο τῆς μοναξιάς τ' ἀέρι.
Καὶ σὰ νὰ μὴ μ' ἐγνώριζες καὶ σὰ στὸ λογισμό μου
Ποτὲ νὰ μὴν ἐπέρασες, ποτὲ δὲν σ' εἶχα φέρει
Μοῦ ἐφάνη στ' ὄνειρό μου.

Ψιλοῦ ἔπερτε στοὺς κόρφους σου τὸ φέρεμα σὰν πάχη
Ποῦβλεπε καὶ δὲν ἔβλεπε τὰ στήθια σου τὸ μάτι
Σὰ στὸ καθρέφτη τῆ θωρία ὅπου σκεπάζ' ἡ ἀχνη
Μ' ἀγγέλου ἀέρα τὸ κορμὶ τὸ ὀλόλαμπρο σου ἐπάτει
Καὶ σὰ νὰ σὲ ξεγέλαγε με γλίνα δυὸ ἡ μοῖρα
'Ολόχαρη, ξεπέταχτη σ' εἶδα στὸ λογισμό μου.
Κόρη, ἄς μὴν εἶναι πλάνη μου αὐτὴ ἡ χαρὰ ποῦ πήρα
Γιὰ σένα στ' ὄνειρο μου

Καὶ γύρω σὰ νὰ ἐγύρευες ἀνθὸ τῆς ἀρεσκειᾶς σου
Στὰ χαμολούλουδ' ἔσκυρτες κι' ἡ πεταλοῦδες φεύγαν
Καὶ γὼ με κλώνο τῆς μυρτιάς ἐσίμωσα κοντὰ σου
Μ' εἶδες γλαρά, δὲν λάλησες, μὰ ἡ ματιές σου λέγαν
Πὼς ἤθελε τὸ χέρι σου τὸ κλώνο μου νὰ πάρη
Μουῦδωκες τὸ χαμόγελο, σουῦδωσα τὸν ἀνθὸ μου,
Τὸν πήρες· με κυπαρισσιοῦ τὸν ἐξιμῆξες κλωνάρι
Μοῦ ἐφάνη στ' ὄνειρό μου.

'Εξύπνησα καὶ στ' ὄνειρο πλανιέτ' ὁ λογισμὸς μου
Τὸν κόσμον κόρη θὰ δηλοῖ τὸ στολιστὸ λειβάδι
Τὸ θαμποβόλληλα ἐξηγεῖ τὴ πλάνη αὐτὴ τοῦ κόσμου
Κι' ἀγνώριστος πού σουῦδωσα ἐγὼ τὸ μυρτοκλάδι
Σημαίνει γιὰ τὸν ἔρωτα πὼς μιὰ ζωὴ δὲν φτάνει
Μὲ τὸ κυπαρισσόκλωνο ποῦσιμῆξες τὸν ἀνθὸ μου
Δηλοῖ πὼς ἀγάπῃ ἡ ψυχὴ κι' ὅταν κανεῖς πεθάνει.
Αὐτὸ εἶναι τ' ὄνειρό μου.

(1845)

† ΔΗΜΟΣΘ. ΒΑΛΛΑΒΑΝΗΣ

ΤΟΥ ΔΙΟΝ. ΣΟΛΩΜΟΥ

ΤΑ ΙΤΑΛΙΚΑ ΣΟΝΕΤΑ

(Τῶν Ἱταλικῶν σονέτων τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ Δ. Σολωμοῦ μόλις τελευταίως ἐγένετο μετάφρασις. Οὐδεὶς γνωρίζει ὅμως τὴν παλαιὰν τοιαύτην τοῦ Ζακυνθίου ποιητοῦ Καποκεφάλου, τὴν τῶσον ἐπιτυχῆ, ἐξ ἧς παραλάβομεν τὰ κάτωθι·)

VI

Songe ora, amica mia, cara colomba, ect

Εὔπνησε τώρα φίλη μου γλυκεῖά μου περιστέρα.
Σήκω κυρὰ μου γρήγορα τώρα ποῦ στὸν αἰθέρα
'Ἡ ταραχὴ τῆς τρικυμιάς ἔπαψε δὲν βροντᾷει
Καὶ μόνο τὸ φτεροῦγισμα τῆς αἰῶρας ἀντηχᾷει
Πλεῖο τοῦ χειμῶνα δὲν βογᾷ ἀέρας παγωμένος
'Ὁ οὐρανὸς φρεγβολᾷ γαλάζια ἐνδυμένος
'Ἀσῆκω ἀγγελολάμοστη, χουσό μου περιστέρι
Νὰ ἰδῆς πόσο χαροῦμενα κάνει αὐτὰ τὰ μέρη
'Ἐξείνο τὸ σουσοῦρισμα ποῦ γάνουν ἐνομένα
'Ἀμετρα ἀνθὴ καὶ νερά γλίνα κλαδιὰ ἀνθισμένα
Σήκω ν' ἀκούσῃς κόρη μου τὸ ἔργο τραγονάκι
Ποῦ τραγουδῶντας φτερουγεῖ στο δροσερὸ ρυάκι

XXI

Chi è costei che muove ai par d' aurora ect

Ποιὰ εἶν' αὐτὴ ποῦ φαίνεται ῥοδοστεφανωμένη
'Ὅπου τὸν κόσμον ἐξυπνᾷ μόλις ἡ αὐγὴ προβαίνει
'Ὅπου τοὺς κάμπος με δροσιὰ ὀλόενη ραντίζει
'Ὅπου στὰ χόρτα τὰ γλωμά νέα ζωὴ χαρίζει
'Ὅπου ὄραϊα φαίνεται καθὼς εἶν' ἡ Σελήνη
'Ὅταν στὸ σκότος τῆς νυχτὸς τ' ἀργυρὸ φῶς τῆς χύνει
Καὶ κάνει ἐρωτογέννητη τὴ νυχτικὴ ἐρημία,
Κ' εἶναι ἐκλεχτὴ σὰν ἡλιος ποῦ χύνει λάμψι θεῖα
Στὸν οὐρανὸ, καὶ τὴ ζωὴ σ' ὅλη τὴ γῆ χαρίζει
Ποῦ σὰ στρατὸς εἶν' ῥοβερὴ ὅταν ἐμπρὸς βαδίζει
Εἰς τὸν ἔχθρὸ καὶ χαλασμοῦ ἴχνη βαθεῖα ἀφίνει
Σὰν πιά νὰ εἶναι ἐξείνη;

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Μετάφρ. Καποκεφάλου)

ΔΕΣΠΩ ΚΑΙ ΦΩΤΟΣ

Δέσπω Ἦλθ' ὁ χειμῶνας, πλάκωσε τὰ δένδρα κιτρινίζον
Τ' ἀστροπελέκια ἐφθάσανε κι' ἀπὸ μακρὰ μουνχορίζον.
Στὸ κάμπο ἀνεμοδερνουνε κατὰξερὰ τὰ φύλλα,
Καὶ τοῦ βουνοῦ τὴ κορυφὴ ἐσκέπασ' ἡ μαυροῖα,
Γλυκέ μου Φῶτο, τὰ πουλιὰ θὰ πάθουν τὴ καλιὰ τους,
Μὲ τοῦ Βορρῆα τὸ φύσημα θ' ἀφήσουν τὴ φωλιά τους.
Τραθοῦδια πειὰ δὲν θ' ἀγορικό σὰν γλυκορέγγ' ἡ μέρα.
Φῶτος Θ' ἀκούς, ψυχὴ μου, καθ' αὐγὴ τοῦ Φότου τὴ φλογέρα
Δέσπω Τὰ ῥόδα ποῦκοβα γιὰ σέ, θὰ ἰδῆς νὰ μαυροῦνε.
Φῶτος Τὰ ῥόδα, Δέσπω, ποῦ φιλῶ, καὶ τὸ χειμῶν' ἀδοῦνε.
Δέσπω Τ' ἀστέρια ποῦ καμάρωνα, γλωμά θὰ μὰς κνιτίζουν
Φῶτος Τ' ἀστέρια Δέσπω, π' ἀγαπῶ, θὰ λάμπουν, θὰ με σφάζουν.
Δέσπω Τ' ἀρνάκι π' ἀναστήσαμε, τὸ μαῖρο, θὰ κρεῖωση...
Φῶτος Ἐγὼ στὰ στήθη μου φοτιὰ καὶ θὰ σοῦ τὸ πυρῶση.
Δέσπω Ἡ λίμνη ποῦ μὰς δροσίτεις, θὰ ἰδῆς νὰ ξεπαγάσῃ,
Νερὸ δὲ θάχῃ, Φῶτο μου, γιὰ νὰ μὰς ξεδιψάσῃ.
Φῶτος Κι' ἀν πέση πάγος στὰ νερά, ψυχὴ μου, τί περιάζει;
Τὸ δάκρυ μὰς ὀλόθερμο, κι' ὀλόξεστο θὰ στάξῃ!
'Ἀν ἔχῃ χιόνι τὸ βουνὸ κι' ἡ φύση ἀγριοκαίει,
'Ἡ ἀγάπη μὰς εἶν' ἀνοιξί, αἰώνιο καλοκαίρι!

(1875)

† ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΥΩΡΗΣ

Πρέπει ὅλοι οἱ φίλοι, οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ γνωστοὶ τῶν ἀναγνο. στῶν μὰς ποῦ μένουσιν εἰς τὰ ξένα νὰ γνωρίσουν τὸ «Μπουκέτο» Ἀποστελλάτε το καὶ μὰς ὑποχρεῶντε.